

AL peu de la calçada, que segles de fatiga
han mantigut oberta del continent al mar,
en un gran erm, cruïlla dels vents i de l'atzar,
s'esgruna al bat del sol la noble pedra antiga.

Ella és tot el que resta de la imposta d'un arc
sota el qual ressonaren les legions romanes
i s'inclinaren les polsoses caravanes.
Ara, només cenyida de groc sisimbri amarg,

els dies i els ocells li rosequen els caires.
Sap que mor una mica a cada embat dels aires;
però, serenament acordada al seu fat,

pot donar a qualsevol emperador que passi
una clara lliçó de seny i venustat,
plena d'orgull i pàtina, com un fragment d'Horaci.